

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Βρέχει και βρέχεσαι και σὺ κορίτσι ζηλεμένο
τρέχοντας γιὰ τὸ αὔριο πὸν ἔρχεται βαρὺ
τὸ πρόσωπό σου φαίνεται πῶς εἶναι κουρασμένο,
μὰ στήν ψυχὴ σου δισταγμὸς κανέναν δὲ χωρεῖ.

Δίπλα στήν ἔννοια τοῦ γονιοῦ καὶ τοῦ σπητιοῦ τὸν πόνο,
κορίτσι πὸν γεννήθηκες μ' ἀντρίκιο λογισμό,
τὸ κρύφιο σου φτερούγισμα γιὰ τὴ χαρὰ τὸ νοιώνω
—χιμαϊρικὸ μὲς στὴ ζωὴ δειλὸ προσορισμό.

Στὴν πάλη τῆς συντήρησης ἐνώνεις τὸ μεθύσι
γιὰ κάποιο μεσουράνισμα τῆς τύχης ξαφνικό,
καὶ στὸ φτωχὸ κρεββάτι σου προσμένεις ν' ἀναβροῦση
ἀπτην ἀδώρητη πηγὴ νέκταρ ἡδονικό.

Οἱ νύχτες εἰν' ἀτέλειωτες κι' ὁ κεραστὴς δὲν φτάνει,
μὰ τῶριμό σου τὸ κορμὶ δὲν τὸ δαμάζ' ἢ πλάνη.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ

(HENRI DE REGNIER)

Ἑλλάδα, πὸν ἢ περήφανη, γαλάζια θάλασσά σου,
λούζει γλυκὰ τὸ ἀγέρωχο, τὸ διάφανο ἀκρογιαλί,
Χαῖρε, καὶ χαῖρε τρεῖς φορές, σ' ὅλη τὴν ἀρχοντιά σου,
σ' ὅλη τὴν πλέρια δόξα σου, καὶ σ' ὅλα σου τὰ κάλλη,
Ἐσὺ πὸν γύρω σου σκορπᾷς, ὅθε ἢ λαλιά σου φτάνει,
καὶ θὰ σκορπᾷς, ἐνόσω ζῆς, κι' ἀσάλευτη θὰ μένεις,
Τὸ μαγεμένο θησαυρὸ τ' ἀθάνατο στεφάνι,
τῆς τέχνης σου τῆς ἐκλεκτῆς καὶ τῆς ὄνειρεμένης,
Καὶ πού, πιστὴ κι' ἀκλόνητη σι' ἀδρά σου Πεπρωμένα,
σ' ὅ,τι τ' ἄγνό σου Παρελθόν, βαθιὰ σοῦχει προστάξει,
Κάνεις ἀκόμα, μυστικά, ν' ἀπλώνεται μὲ σένα,
πιότερο φῶς καὶ πιὸ ρυθμὸς, πιὸ λάμψη καὶ πιὸ τάξη!

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ